

Szabóné

Horváth Anna

Írásaim

39 témára... - 1.

BEMUTAKOZÁSOM:

Már régóta bontogatom lelkem szárnyát,
próbálva őszként színeznì bajok árnyát.
Néha balzsamozni kell a szívet, lelket,
csitítani vad, hullámzó betűtengert...
Völgybe süppedt kicsi falu, ahol élek.
Lengő rétek, erdők, dombok csuda szépek.
Patak szalad ezüst ívvel kanyarodva
füzek mentén, le a híres Balatonba.
Fiókáink kirepültek nagyra nőve,
s unokáink szeretgetjük sülvé-főve.
Férjem végzi napi teendők velejét,
míg én ápolom kis fészünknek melegét.
Irodalmi lapok és antológiák
az írásaim szívesen befogadták.
Egyénire nekem most sajnos nem futja,
így hozta a sors, életem rögös útja...
De még ring némi álom élet tengerén,
múzsámmal sétálgatok betűk szigetén,
hol szavaknak koszorúját fonja lelkem,
s érzéseit leírni vezeti kezem.
E vágyó késztetést örököltém talán,
remélem, olvasod odaát, jó Anyám!

LEVEGŐ

Ha verset írok

Némaság borzolja tollam,
ha csend szusszan csak halk sóhajt.
Torpan, s megáll a levegő.
Nem zavar, puhán lebeg ő.

Kaput nyit szívemen, s hajtja
kezem, mely betűit varrja.
Nézi, amint lelkem táncol,
mesét hímez a világról.

Színeket halmoz, jó sokat,
örülni hív bús sorsokat.
Felöltözteti reménnyel,
szivárványt fénylő erénnyel.

Ne legyen már láthatatlan,
kirekesztett fájdalomában.
Próbálom sebeit kenni,
míg van út, tovább kell menni!

Haiku

Az élet része
e fontos, csodás elem,
láthatatlan kincs.

KAKAÓ

Majdnem csokoládé

Egy bögre meleg kakaó,
hogy jól induljon a nap,
oly finom, s elkápráztató,
ha szánk ízébe harap.

Selymes kortya csúszik, szalad,
édesítő indulás,
s inni gyerekek is szabad,
jobban megy a tanulás.

Csokoládé ebből készül.
Sok munka rejlik benne,
mire édesség lesz végül,
ember, hogy kézbe vegye.

Íze lehet ezerfajta,
színe sötét, mint az éj,
vagy fehér, s számtalan barna,
csábító, maga a kéj.

Haiku

Keserű pora
édes örömet okoz,
mint élet-fűszer.

ÉLET

Életszokra

Az élet, mely megadatott,
egy szikra, mi utat adott.
Tűzzünk célt, adjunk értelmet,
s csillantsuk meg, mit rejteget!

Pendítsünk húrt szívek falán,
mi másnak is tetszik talán...
Felcsendül boldogság dala,
s nem zajlik már többé csata.

Itt a szeretet kincset ér,
többet gyémántnál, mindennél.
Nem kellene nagy paloták,
körbevesznek apró csodák.

Hisz' bennünk élnek a mesék,
lelkünk hozzá a színezék.
Járjuk utunk, amíg lehet,
fessünk színes életteret!

Bolygónk szülje mondák hőseit,
szeretethez nem kell bőség.
Példa kell, és semmi egyéb,
talán tinta, tollak hegyén.

ÖRDÖG

Az ördög létezése

Tévhit, hogy csak a pokolban lakik.
Van, mely Földön is hatalmat hasít.
Úrnak érzi magát mások felett,
nyár mézét lopja, sosem vár telet.

Hazájában - ha van - a hó szitál,
odébb áll, a lelke nem hezitál.
Átlép embert, s megannyi szép tájat,
mennyei utakon csak ő járhat.

Kasszájába sok bevétel folyjon,
ördögi terveken eszel folyton.
Nem sűg, nem kiált rá egy belső hang...
Túlvilágon mit sem ér majd a rang!

Szegényektől elvett véres peso,
- Ugyan mire kelljen nekik, tesó?
Mikor kuporgatott minden garas,
lelkén kívül ugyan mi je maradt?

Fénye megnő, jövő-virágot hajt,
nyílik egy szebb, jobb új világot majd,
ahol pokolfajzat nem létezik,
az léphet be, aki nem vétkezik.

SZERETET

Érzések

Minden egyes érzés belülről fakad.
Mi vagyunk a fa, belőlünk hajt az ág.
Hatások érnek, melyre érzés sarjad.
Láthatatlan tövis, öröm kiabál.

Legszebb érzés az önzetlen szeretet.
Olyan kincs, amely csak lelkünkben csillan.
Nem vár semmit, hosszú karja végtelen.
Éltetni kell, s így nem félő, hogy kihál.

Megfoghatatlan érzelmi kötelék,
mely kódolt mágnesként szeretni késztet.
Kifogyhatatlan készlet, sosem elég.
Sajnálom azt, aki erre nem képes.

Kinek csak javak adnak boldogságot,
Előbb-utóbb rádöbben, hogy hibázott...

Haikuk

Egy benső érzés,
mely megnyugtat, melenget
láthatatlanul.

Szívünkben sarjad,
virága folyvást fakad,
lelkünket nyitja.

FÖLD

Földünk

Köröttünk csodás természet
alkot mesét, idill-képet,
de néha morcan háborog,
szeméttől gyomra ránk morog.

Ételt, s annyi szépet kínál,
s mi fojtogatjuk, mint hínár...
Pedig szeretünk itt élni,
ha nem kell semmitől félni.

Születtünk bármely földtekén,
annak röge kinccsel felér.
Számunkra értéke ritka,
az édes szülőföld titka...

Hol az otthon illata száll,
s ha akad még, ki hazavár.
Ott porladnak ősi csontok,
hol gyermekként szárnyat bontok.

Emlékteli gondolatom
oly szívesen nyitogatom!
Itt nyugszom meg, sehol máshol,
könnyebb röge itt, mint bárhol...

APA

Emlékképek

Emlékszem, főztünk vacsorát,
s vártuk haza a családot.
Hintettünk rá néhány álmat,
tűzre tettük, süljön csodát.

Talán tízéves lehettem,
krumplit szeltünk, s hagytál győzni,
legyen kedvem máskor főzni.
Apa, a versenyt én nyertem!

- Kurjantottam nagy örömmel.
Tarisznyádban kotorásztál,
piros almát előhúztál.
- Ez mi? - kérdeztem letörten.

Csalódott képemre néztél.
- A jutalom - mondtad halkán.
- Madár látta, tőle kaptam...
S már szebbnek láttam a szépnél...

Anyám arca mosolyt nyílt.
Örült, hogy kész étel várta,
dicséret szállt ránk, s a tálra.
Összenéztünk, s lelkünk hízott...

VIHAR

Valahol mindig...

Valahol mindig vihar dúl,
csapkodva tombol oly vadul.
Fellegeket borzol egy hír,
mely rossz, éppen csak, hogy nem sír.

Lelkünkben rút, sötét felleg,
mely oly fenyegetően lebeg.
Nyilakat szór bős haragja,
s kalimpál szívünk harangja.

Miközben várjuk a csodát,
a fényt, szivárványív fokát,
azon léptetni a lelket,
s feledni a fagyos telet...

Ott várni, nem látva vihart,
érezni, félelem kihalt...
De tornyosulnak új felhők,
Fény-örömet elkergetők.

Vajúdnak újabb rettegést,
számadást kérnek mindenért,
míg a húr csak el nem szakad,
s vihar után remény fakad...

ÉGÉS

Apevák

Vágy
hajol
szerelem
oltárára,
s felperzsel heve.

Bús
szívem
úgy perzsel,
szikrára vár,
lángra csapna már.

Ha
tüzet
fogunk te
meg én, hamu
marad láng helyén.

Láng
perzsel
itt belül,
csókod oltja,
hisz, vágytól hevül.

DÜH

Tankák

Talán vérem forr,
vagy csak poharam mérge
éget itt belül? -
Dühít, de majd eldöntöm,
keservét, ha kiköpöm.

Tűzokádó szám
vad lángokat ereget.
Nyelt már eleget,
mégis teli poharam
mérge fortyog alattam.

Kedvem paprikás.
Nem ettem ma, s tegnap sem.
Talán ez a baj.
Ökölbe szorul gyomrom,
bugyrában düh, szétosztom.

Indulat lendül,
kerítésen átrepül,
fut, csahol ebül.
Torzult nézéseem szúrja
hátba, ne érjen útba.

MOCSONK

Tévedés

Eltévedtek kicsi bocsonk,
bundájuk most csupa mocsonk.
Ősz tündére fátylát húzza,
erdő-mező az ő túsza.

Szép tarkára festi őket,
dérrel csipkéz háztetőket.
A medvéknek vackort kínált,
szúrós vesszőn szedret himbált.

Felhő jött, hogy esőt hintsen,
sáros úton csúszott minden.
Szél söpörte falevelek
porladozva felzizegtek.

Megijedtek szegény párák,
magas fenyők utat állták.
Szepegve nyílt pici szájuk,
hol lehet most a mamájuk?

Aggodalma erdőt járta,
míg rátalált két bocására.
Csupa lucsonk, két kis szerzet,
félénk hangjuk most is reszket.

KÉTSÉG

Így kell lenni?

Elgondolkodom oly sokszor,
kevés vagy sok jut a jóból?
Így kell lenni, ez van írva,
vagy most írjuk öröm-sírva?

Mi lehet életünk titka?
Kétség-gondolatom vita.
Döntésemén tétovázom,
talán így kell, jól csinálom?

Felhők felett rejlı világ
tényleg figyel, s várhat miránk?
Meddig szól a darab vége,
mért hull áldozatok vére?

Kérdések dugják fejüket,
s az élet gyorsan elüget.
Új és új álmot hoz az éj,
mosolyog fényes holdkaréj.

Érzések tolongnak egyre,
lépések, kérdések hegye
elöttem hevernek folyton,
hogy tollam kezemben forrjon.

VÉLETLEN

Véletlen vagy sorsszerű?

Talán véletlen,
a Hold néptelen,
néha képtelen,
sötét éjeken.

Egy találkozás
lehet oly csodás,
mély csodálkozás,
egy új állomás.

Lehet véletlen,
talán éppen nem,
csodás végtelen,
oly ismeretlen.

Mesés e bolygó,
állóvíz, s folyó,
éjt s nappalt forgó,
mint macskafogó.

Talán véletlen,
vagy épp tévedtem,
sorsunk védtelen,
ember-sejtelem.

BARÁTSÁGTALAN

Barátságot kínálok

Kedvességem néha már brutális,
de ne legyél tűzokádó ellenség,
s mutasd éles fogad mérgét máris!
Barátságom kínálok, ez nem elég?

Ábrázatod morcos, szíved kevély.
Hát nem vagyok tündér, se modellalkat,
vagyonom becsület, neked kevés?
Légy csak dölyfös, válogass aranyhalat!

Rájössz, barátságához nem kell smaragd,
ha elfordul tőled, mi csupán érdek,
s ott állsz majd a bajban egy szál magad,
ne feledj gesztust, s húzódásod, kérlek!

Szép szó vagy mosoly lehet biztató,
sérült léleknek bársonyos takaró.

Haikuk

Csábító mosoly
s oly angyali kinézet
ördögi álca

Szívébe fészkelte
a barátság hiánya
hiánytalanul

FECSCKEFÉSZEK

Teraszunkon fecskefészek

Ha kikelnek a kis fecskék,
szülők lesznek nagyon fürgék.
Fognak lepkét, bogarakat,
etetik a gyerekhadat.

Csivitelnek kicsi szájak,
sűrög-forog a madárlak.
Sárból készült minden része,
otthonos a nevelésre.

Fala erős, jól tapasztott,
testvérke is mind itt lakott.
Belső puha piheágyon
kis fiókák életvágyn.

Lármát csapnak a verebek,
bántják a fecskegyereket.
Még nem tudnak elrepülni,
villanydrótra menekülni.

De majd hamar szárnyuk libben
odafenn a magas égen.
Villás farkuk integetve
legyez felém köszöngetve.

LILA

Lila álom

Lilába bújt lomha felhők,
naplementét felemelők.
Narancs-bíbor ékkorongja
esti búcsúját ragyogja.

Édeni színek körötte
pipiskednek most pörögve.
Álmodják az alélt estét,
s visszatartják szürke testét.

Még ring, forog a káprázat,
színes derűje hintáztat.
Szívem vadul körberohan,
fénykapujában megtorpan.

A felderengő látomást
bámulja, mint szép vallomást.
Majd feleszmél, s visszaszalad,
újra, s újra táncra fakad,

Míg libbennek lilás fodrok,
s eltűnnek sárgák, bíborok...
Kedvtől szédült felhődunnák
rokolyájuk mind lehúzzák...

HAMISSÁG

Hamis világ

Az igaz szó s becsület mit sem ér,
ma már bármit megvehetsz kincsedért.

Édes hang, hitegetés csak frázis,
de szépen csillog, mint drága kláris.

Egyre terelget juhásznak botja,
mert a tejet mégis a nyáj ontja.
Ne menj oda, ahol nem látsz füvet,
ott csak a kósza Délibáb üget...

Magot vetünk, s várjuk az aratást,
de nekünk tarló marad, s koplalás.
Száraz nyarak ontják a meleget,
nem itt kenik a zsíros kenyeret.

Aztán jön az ősz, esőt hiteget,
hoz színeket, vírust, rém-hideget.
Félelmet kelt, kinek jósol jövőt,
ha cinkos tél fogától kap erőt?

Talán létezik, mi igaz, s tiszta,
amely nem folyik el, mint a Tisza.
Jóban s rosszban kitartó barátság,
s hogy ilyen pénzért kapjál, számárság...

ARS POETICA

Fűzfasípon fújom dalom,
félig rekedt még a hangom.
Ádáz csata ha dúl bennem,
nyugtat, simít, ápol engem.

Fűzfasípom lágyan zenél,
nincs is szebb a természetnél.
Beleszeret, becézgeti,
minden báját felfedezi.

Fűzfasípom lelke tárja,
onnét nyílik szívem zárja.
Ott szendereg múzsám mélyen,
hisz éber ő minden éjen.

Fűzfasípom hű kötelék,
bogozza élet értelmét.
Keresi magát az embert,
mely dobban szívet, s hord lelket.

Fűzfasípom hogyha volna,
az életről sokat szólna,
s vagyok e sorok poénja,
gyakorló fűzfapoéta.

Haiku

Szavak köntösén
csupasz lelke ücsörög,
szebb jövőt remél.

GÓLYA

Érkezés

Ha olvad már a hegytető,
csipkét sem sző a hajnal,
kacag sárgán víg Nappal,
s előbújik téltemető.

A természet teszi dolgát,
újra kering az élet,
fű selymén bari béget.
Visszavárunk fecskét, gólyát.

Tollasodnak kopasz ágak.
Gólya köröz magasan,
béka brekeg hangosan.
Fáradtak már csapzott szárnyak.

Aztán csend szalad a tájon.
Lecsalta finom étek.
Halkan közelébe érek,
peckesen lépdél a lápon.

Hosszú csőre keres, kutat.
Enne még, s mintha lelne,
nem pihen meg őkelme,
tovább dagasztja a sarat.

ELMACSKÁSODÁS

Túlzott kényelem

Változó világunk törtet,
életünk csak puszta köret.
Ha épp főzni nincsen kedved,
csak telefont kell emeled.

Válogathatsz étkek közül,
helybe viszik, s lelked örül.
Nem tudod, mit kezdj magaddal,
tévézhetsz már éjjel-nappal.

Ha lusta vagy, elfáradtál,
fotelodban leragadtál?
Tagjaidban keringő lét,
nyilall, s megcsíp téged, dőrét.

Aztán talán nem is érzed,
mintha erőd lopná végzet.
Mozogj, menj a levegőre,
s újra rend lesz egy-kettőre!

Minden korban kell a mozgás,
nem lehet az ember macskás.
Itt nem érzed, ott meg zsibbad,
mozdulj végre, s emeld magad!

IBOLYA

Tavaszhel a tájon,
tél farka jajgat fájón.
Ágakon ím, rügy fakad,
apró lét már fényt akar.

Hosszú volt sötét álom,
Nap suhan aranyszárnyon.
Szellő paskol, ébresztget,
kis virágra szemet vet.

Pilláit nyitja éppen,
kék, mint felhő az égen.
Madárdalra táncot lejt,
illatából mámort vet.

Szél kapja, s tova viszi,
örömét szerte hinti.
Kis ibolya oly szerény,
kucorog rét tenyerén.

Tündérlányka rátalál,
vázába kell valahány.
Oly törékeny kis szerzet,
ezért kap most kegyelmet.

Haiku

Zöld levelek közt
integetnek kék szemek
szerény illatot.

FILM

Az élet filmje

Míg szusszanunk, forog a film,
az élet mindennapjai.
Színesben vagy színek nélkül,
kinek mi marad emlékül.

Szereposztás is változó,
ha akad néhány pártfogó.
Műfajilag elég vegyes,
bánt az élet, vagy épp kegyes...

Sorsunk mennyi minden átél,
betegséggel küzd halálért,
vagy háborúban dúl harcot,
s most vírus ölt ránk új arcot.

De vannak apró örömök.
Beköszönő tarka ősök,
s jön télre talán új tavasz,
mézet ontó langy nyár-vigasz.

S van esze vesztett ragyogás,
cicomás pompa, pazarlás.
Mások nyomorban éhezve
hálnak, semmit sem vétkezve...

SIVATAG

Sajgó vándor tájba markol.
Inni szeretne valahol.
Vigyorgó délibáb üget,
A képzelet szülte füvet
Távol viszi, s rak oázist.
A sivatag húsért ásít.
Guvad a szem, égnek talpak.
Innét-onnét teve baktat.
Talán ők majd oltják szomját.
Elindul homokháton át.
Vajon nem látnak ily távol?
Elkerülik a javából.
Kanyarodnak, mint a homok.
Alkony szele nem hagy nyomot.
Riadtsága sírva fakad,
Aztán éppen nekiszalad.
Védelmet nyújtó karaván.
Átnyújt vizet, segít talán.
Némán csüngnek minden szaván...

Haiku

Hullámmzó ergek
kígyóznak közel s távol,
vizet kutatva.

LEVEGŐTLEN

A halál támadása

A csodás lét oly törékeny!
Parányi vírus, ha támad,
testünk, szervünk sérülékeny.
Sunyin lesi, mikor bánthat.

Láthatatlan belénk fészkel,
falni kezd, s gyarapszik egyre.
Szívünk még harcol a léttel,
szorítása fojt, nem enged...

A végsőkig küzdeni kell.
Halál vagy élet most a tét,
Elszántságot vértezni fel,
orvul támad, les ránk a vég.

Elszív majd minden levegőt,
elhatalmasodik karja,
felmarkolja a lehető,
ha ezt testünk, s lelkünk hagyja.

A hit életünk varázsa,
mely értünk harcolni képes.
Őr-lelkek ima-fohásza
védelmezőn velünk lépked.

VÁMPÍR

Csalódás

Odaveszett minden hitem,
veled a jövőnket hittem...
Mesés, vidám álmot szőttem,
s ím, hirtelen csak felnőttem...

Vámpír módján loptad színét,
s vetetted csalódás ízét.
Leromboltad légváramat,
felégetted szép vágyamat.

Menj, ha lehet igen messze,
majd utolér sorsnak keze.
Vidd fogadat tőlem távol,
elég volt a harapásból!

Néhány szikra talán maradt,
s izzik még némi parazsat,
hogy tél jege felolvadjon,
s egy tavaszon rügyet hajtson.

Álmom majd a nyár vigyázza,
az lesz legszebb szivárványa.
Kifakulni nem engedem,
nap mint nap újraszínezem.

FINOMSÁG

Lelkünk finomságát
tetteink szövik.
Gyenge, hajló ágát
érzelmek kötik.

Néhol olyan finom,
áttetsző, s lenge,
akár selyemzsinór,
erős pók-kelme.

Mint egy őszi fátyol,
sejtelme bolyong
a vetkőző tájon,
füstként száll, lobog.

Ám vérző seb s bánat
mint a durva posztó
adják a szálat,
mely finomság-fosztó.

S raknak súlyos gondot
lelkünk falára,
akaratlan foltot
fehér arcára.

Haiku

Keserű szájjal
nyár mézéről álmodom
fázós alkonyon.

BOTRÁNY

Vannak kicsik, s nőnek nagyok,
bolhákból az elefántok...
Kitörnek, borzolva kedélyt,
nagyot szólva, vagy csak csekélyt.

Minél ismertebb a hírnév,
szenzáció jobban ítél.
Ha magas a létra foka,
zuhanáshoz van most joga.

Fűszerezni kell, s ehető,
mellé néhány dísz tehető.
Szépen tálalt férges alma,
médiának nagy hatalma.

Robbanni fog, semmi kétség.
Mekkorát szól? Dönti vétség,
cicomázott kozmetika,
s hiszékenység puszta titka...

Haikuk

Körített pletyka
alappal vagy anélkül
jól kitálalva

Kirobbanó hír,
mi eddig rejtve maradt,
rágódó falat.

AKÁC

Apevák

Szép
fürtök
illata
mézet lengő
tavaszi éden.

Fa
ágán
mosolygó
virágfürtök
kínálnak nektárt.

Kis
méhek
bódultan
zsongnak körbe
fehér fürtjein.

Ha
fehér
vagy lila,
mesés látvány,
virágzuhatag.

ÉRTELEM

Mi lett volna, ha...

Navigálunk lépéseket,
mérlegelünk döntéseket.
Ránk tettek sorozata vár,
ahonnét nincsen vissza már.

Eszünk mutat helyes utat,
ha szívünk egész mást sugall?
Bennünk dúlnak ádáz csatát,
lesve egymás mozdulatát.

Ki tudja, melyik rossz vagy jó,
partot ér, vagy süllyed hajó?
Nap mint nap millió döntés,
mi vezérel, mi ad lökést?

Meditálunk néha rajta,
sors keze mért épp ezt adja...
Mi lett volna, ha nem tesszük,
s rágódva múltunkat esszük.

Milliárd apró mozzanat
nem tűnik el egy perc alatt.
Szív vagy ész, kivel hova érsz?
Örök harc a jó válaszáért...

VARANGY

Békamese

Mikor kicsi voltam,
százszor rá gondoltam.
Varangy kapott csókot,
vagy csak bibircsókot?

Lenne-e királyfi,
tudnám-e imádni?
Soha meg sem fogtam,
nemhogy csókját loptam!

Rútsága taszító,
tópart a kaszinó.
Békanép ide jár,
kórusa hangol már.

Van itt varangy-mátka,
nincs rajt boszi átka.
Ölti hosszú nyelvét,
s kínálja szerelmét.

Az éppen egy légy ott,
s turbékol a légyott.
Vigad is a násznép,
hozzák rám a frászt épp...

TAGDÍJ

Jó itt lenni veletek,
köztünk jár a szeretet.
Szárnyal a képzeletem,
s kitárulkozik lelkem.

Öntöm élet poharát,
formálom szavakra át,
s hallom barátok dalát,
élet igaz oldalát.

Itt vár, tár ajtót nekem
sok szóvirág, több ezer.
Szép lélekszirmok ezek,
melyet kézbe vehetek.

Örök lesz sok pillanat,
ha forгатom tollamat.
Szívem, hidd, csak jót akar,
Semmi rosszat nem takar.

Emberként élni, halni,
jövőnek nyomot hagyni.
Szavakat szívvel adni,
s biztató erőt kapni.

SODRÁS

Zajló folyam

Ahogy folyó elragadja,
s görgeti, majdan lerakja
a követ, mely csak fogy egyre,
így sodródik élet, s ember.

Magába szippant áradat,
formálva színes álmokat.
Közben van néhány állomás,
pillanatnyi zord látomás.

Aztán sodor tovább a trend,
s lélekbe visszaszáll a rend.
Csiszolódunk kívül-belül,
vágynunk mind nagyobbra hevül...

Pedig közben, ahogy kavics
lesz kőből, érzed magad is,
múlik a nyár, s ősz derekán
téli fagy leseget terád.

Fakulni kezd duzzadt álmod,
nem tettél mást, már sajnálsz.
Elkopsz lassan, s leszel homok,
melyen más talpa hagy nyomot...

ÜZENET

Érzelmi húron

Ha a sors távolra elhúz,
kín, s fájdalom szívünkbe zúz.

Hiányzó otthon illata,
szerettek becéző szava,

távoli karok, ölelés,
egyetlen csókért epedés
ott sajog, zokog legbelül.
Csak egy üzenet, s szív örül.

Mily megnyugtató is lehet,
s távol az ember mit tehet?
Lehet élet Földön kívül,
s üzenet hozza majd hírül.

Nekünk mesélnek múlt korok,
imára hívnak templomok.
Beszélnek ősök csontjai,
összedőlt várak romjai.

Jövőbe kiáltunk békét,
nem szeretnénk világvégét.
Fekete lyukak, hatalmak,
mit üzennek, mit akarnak?

NYOMÁS

Nyomorban szenved lelkem,
Oly feszítő most keblem.
Mondd, mi zakatol bennem?
Átkozott döntést tegyek,
S ne hulljon porba fejem!

Az úton tovább...

Utunkon vannak kanyarok,
olykor mindenki nyavalyog.
Másnak is nehéz a kereszt,
súlyától erőnk leereszt.

Merre kanyarodjunk tovább?
Szívünk szaladgál tétován.
Nyomástól a hátunk görnyed,
szemünk harmatozik könnyet...

Nehéz döntés, vár az élet,
örüljünk, míg nem ér véget!
Indulni kell, várnak csodák,
könnyebb napok, boldog órák...

Haiku

Pihenj is néha,
rakd le terhed, ha érzed,
szakad a cérna.

OKLEVÉL

Birtokomban lapul néhány.
Rólam sóhajtoznak mélán.
Szép, örök emlékek nekem,
bennük rejlik nyíló lelkem.

Szép szavakért némi mámor,
jólesik, nem vagyok fából.
Igazgyöngyként rejtem kincsem,
nekem drágább nála nincsen.

Nézem őket, de csak ritkán,
jónak szűrtek néhány szitán.
Visszahozzák régi lázat,
nyílnak örök violákat.

Régi tűz már ritkán lángol,
de parazsa bennem táncol.
Szórózsák még nyílnak bőven,
tollam sosincs elfekvőben.

Tanka

Megőrzöm őket
szívem, s lelkem falára,
nyílnak örömet,
szónják rám nyarak mézét,
s még kóstolgotom ízét...

ÜGYVÉD

Védelmet szeretnénk

Ügyvéd kell e világ bajára,
háborús lövések zajára.
Feldúlt bolygónk is érte kiált,
sebek, ahol a lélek zilált.

Némely földteke reá áhít,
hol az éhínség halált ásít.
Vírusok hadától ki véd meg?
Hol gyermeked pusztul, ne érde meg!

Mártír ajkakon lógjon lakat,
mikor kín kaparja a falat?
Vádló hatalom akad bőven,
sokan járunk teli cipőben.

Ügyvéd kell, ki állja a sarat,
kiben emberi érzés maradt,
s álnokok méregfogát törve
győz hőn szeretetet söpörve.

Haiku

jogokat védve
szavak törével harcol
zseniálisan

SZÍVÁS

Beszívva

Hideg szél fújt, az aluljáróban várakoztam buszom indulásáig. Olvasgattam, majd hangosan csoszogó léptekre emeltem fel fejem.

Férjem volt munkatársa, barátja libegett felém, aki a szomszéd faluban lakott. Odaért. Eleinte azt hittem megismert... Aztán megszólított:

- Kezít csókolom! Meg tudja mondani, hányasról indul az én buszom?

Felé fordultam, nagyon össze kellett szedni magamat, hogy nevetésem visszatartsam. Igencsak fel volt öntve a garatra.

- De tudom, Attila! A négyesről megy húsz perc múlva!

Térdre rogyott, meghökkenten végigmért, s akkorát hajlongott, hogy lódult is egyet felém. Megijedtem, hogy mentőt kell hívnom, de rájöttem, hogy nem, csak az ital tette...

- Hölgyem, ön látnok? Hallották? - kérdezte, s nézett körbe kíváncsi szemekkel. - Azt sem mondtam, vagy mondtam - vakarta meg fejét -, hová akarok menni!?

Mindenki minket nézett.

- De biztos látnok, mert még a nevemet is mondta! - tette hozzá. Ekkor már fojtogatott a nevetés. Elfordultam, összeszedtem a holmim, és kiálltam a szélbe.

BOT

Mogyoróbot

Van egy botom, s ha kezembe fogom,
kis tarisznyám is vállamra kapom.
Hív a természet, várnak a gombák,
ismerős bokrok fejüket hajtják...

Sétapálcám az úton jó támasz,
és hiszem, nekem senki nem árthat.
Benne rejlik némi szerencsém is,
együtt nézzük, ha már sárgul hérics.

Ha itt az ősz, csodálunk színeket,
rég kezemhez simult már a nyele.
Fák tövén intenek puha mohák,
ott nőnek igazi gomba-csodák.

Néha harkály veri fel a tájat,
megriadt nyúl, rőt vad odébb állhat.
Csörtetésükre sem leszek félénk,
fogom szuper erős botom végét.

Élettelen segítők, s jó barát,
hit erejével véd, s elűz magányt.
Vele számúzném a vírust messze,
Tán holtra verné, ha volna teste.

KIVÁNCISISÁG

Szeretnék belelátni

Néha oly gondolatok szakadnak fel
álmodozó lelkem elrejtett mélyén,
sors könyve mekkora helyet foglal el,
meddig tart, s mi történik majd a végén?

Vagy mi írjuk tele üres lapjait,
s míg szusszanunk, addig tart a jelenet?
Motoszkál bennem vágy, látni napjaim,
vagy hosszú évek hoznak-e majd telet?

Aztán legyőzöm vad kíváncsiságom.
Az ész hatalma kerekedik felül.
Tudom, hogy a lehetetlent kívánom,
s lassan elcsitulnak vágyak itt, belül.

Egy láthatatlan fonal vezet talán,
s mozgat bennünket az élet színpadán?

Haikuk

Csillagok titka
sétára csalogatja
kíváncsi szemem.

Mondd, mit rejt lelked,
hadd lám, mit érek neked,
ha tiéd leszek!

Szabóné Horváth Anna
